

67

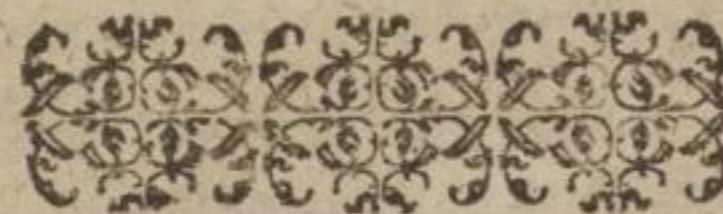
D. O. M. A.
DECAS
PROBLEMATVM
MATHEMATICORUM.

Quam
In celeberrima Academia Lipsiensi
Autoritate spectabilis Dn.
Decani Inclutæ Facult. Phil. pu-
blicæ Censuræ subjicit

M. VVILHELMUS AVIANUS
Pachrâ Th. Alum. Elect.

RESPONDENTE
DAVIDE Auerbach Schenckenberg,
Philos. Candidato.

*Ad diem 20. Decembr. horis locog.
consuetis.*

L I P S I Æ
Excudebat JOHANNES Glück.
ANNO M D C. XXII.

A
A Q U G
d
in hematicis di
an vel opere
n Arithmetica
Producimus
gatorium hanc
m, quorum pr
asingere, n
ibivendicant

L
An Mathem
Dlibrum
scientia
pendent
dam et
algebraicum
ratione M

בָּהַנּוֹא

Non immeritò quæsierit aliquis, an de rebus Mathematicis disputare liceat, cum Philosophus lib. I. Eth. Tricōm. c. 3. dicat, ὅτι τὸν πρᾶγματος Φαινόμενον μαθηματικὸν περὶ πλανητῶν φύσις ἀποδεχεται, καὶ ψηφισμάτων διπολεῖξες ἀπαιτεῖ. Nos tamen non dubitamus, quin de rebus etiam Mathematicis disputari possit, si non ἀναλυτικῶς, tamēn λογικῶς, vel σοφιστικῶς, vel ψευδοχρεαφικῶς: ut ex exemplis apud Aristotelem passim occurrentibus videre est.

Producimus itaque cum bono Deo in theatrum disputationum hanc Decadem problematum Mathematicorum, quorum priora duo pertinent ad αὐτεωρίαν Mathematicos in genere, reliqua à disciplinis ipsis nomina peculia ria sibi vendicant.

I. Probl. Generale.

An Mathematicorum principia recte dicuntur Hypotheses?

Dubium sanè hoc videri possit, cum principia cuiusq; scientiae debeant esse necessaria, minimeq; dubia aut pendentia ab arbitrio hominis. Verū existimandum est, non absq; gravissimis causis principiis istis nomes hypothesis ab artificibus inditum fuisse. Dicuntur enim sic partim ratione Mutationis, quod in altioribus scientiis de-

monstrata hic assumantur, quasi non indigentes ulteriori demonstrazione; partim ratione discentis, qui earum rationem nondum perspicit, progressu temporis optumè perspecturus: Partim ratione docentis, qui et si certus sit suarum hypoth, tamen sic appellare non deditur modestia causa vel etiam quod probationem illarum, an sint in verum natura, aliis relinquat, existimans eam sui numeris non esse: partim deniq; ratione contingentis existentiae, cuius respectu hypotheses, sive iam revera sive dubitanter ita se habent, sive manifestè falsæ sint, rectè tamen id nominis sibi vendicant.

II. Probl. itidem gener.

An Mathematico demonstrare liceat
per falsas hypotheses?

Præceptum Analyticum est, ut omnis demonstratio fiat per propriam, proximam & immediatam causam, quæ non nisi vera & unica esse potest: Hypotheses autem Mathem. sapè falsæ esse queunt, ut in antecedente probl. dictum. Respondeo autem per temperamentum distinctionis. Falsa enim causa aut ita comparata est, ut neg. revera existat, neg. existere possit, distracta conditionibus ad causalitatem necessariis: Aut ita est falsa, ut non quidem sit vera & actu existens causa affectionis demonstrande, à Deo ipso ordinata, cum eadem tamen pars faciat, quod instructa sit conditionibus, quæ ad causalitatem requiruntur. Et per ejusmodi causam hoc posteriori modo falsam dico demonstrationem, fieri posse à Mathematico quâ tali, supponente eam propter apertitudinem docendi, quæ vera æquipollere potest.

Ex. gr. Mutatio intervalli potest demonstrari, sive principium à fine, sive finem à principio, sive utrumq; simul à se invicem dimoveri supponas. Ex his vero tribus causis non nisi unica actu existere potest.

III. Pr.

III. Probl. Arithmeticum.

Quid sentiendum de Regula Falsi, in qua ex
binorum falsorum numerorum suppositione
elicitur verus quæsitus?

Mira alicui apparere posse inventio quæsiti per Reg. Fal-
si, eaqꝫ, vel ipsis falsis hypothesibus quā talibus, sicut in Dialecticis
ex merè falsis verum potest colligi; vel certè fortunæ benignitati
asscribenda.

Verum enim verò nullus hic fortunæ locus, nullus falsitati
hypothesum: sed proditur numerus ignotus ob legitimam & ne-
cessariam proportionem, quæ ipſi cum hypothesibus & erroribus
intercedit. Sunt autem plures modi procedendi, quorum duo po-
tissimum universales sunt. Alterum exponit Pitiscus in appen-
dice 5. lib. suæ Trigonom. ut satis perspicuè, ita satis quoqꝫ prolixè.
Alterum modum operandi nos exhibemus, unâ operâ, (ut com-
pendium verborum faciamus) in exemplo quodam præterexpli-
cationem terminorum necessariorum etiam causam operandi,
quam fieri potest clavissimè, ostensuri.

Interrogat quidaam, quia hora inchoari soleant disputatio-
nes Philosophicae in acad. Lips. Respondet alter: si dimidium hora-
rum, quibus finis imponi solet ejusmodi disputationi, addideris di-
midio durationis, cognosces initium. Durat autem ut plurimum
4. horas.

Fingentes nunc, q. nobis ignorum sit id, quod queritur, sup-
ponamus pro prima hypothesi finem disputationis esse horam 10.
antemerid. Hujus dimidium, (5.) cum dimidio durationis (2.)
facit 7. numerum erroneum primum, cuius differentia à scopo pro-
posito (6.) (Hæc enim hora debet esse initium, si 10. est finis, uti supponitur)
est 1, error primus, excessivus h.l.

Assumamus alteram hypothesin, fingentes disputationem,

A 3

finiri

finiri hora 4 pomerid. id est 15 à media nocte. Dimidium ejus (8) cum dim. durr. (2) facit 10. numerum errorum alterum, differentem à 12. scopo prop. binario, qui est error alter defectivus h.l.

Typus præsentis operationis sive examinis hypothesum.

Dimid. Add	$\frac{5}{2}$	10 Finis.	Finis. 16	$\frac{8}{2}$	} Dimid. Add.
		4 Dur.	Dur. 4		

Erroneus primus	$\frac{7}{6}$	Scop. prop.	Scop. prop. 12	$\frac{10}{10}$	} Erroneus secund.
			Erroneus secund.		

Diff. erron. à scop. i.
alias Error pri-
mus, excedens h.l.
Tertius prop.
term.

6. Distantia hypo-
thes. secundus
proportionis
terminus.

5. Diff. erron. à sco-
po alias Error se-
cundus, deficiens
h.l.
Tertius proport. ter-
minus.

3. Distantia errorum. Semper primus prop. termin. innotescens
vel ex summa errorum, si sc. sint diverse qualitatis, id est, ultra citrago
scopum consistentes (ut h.l.) vel ex differentia eorumdem, si sc. sint ejusdem
qualitatis (ut in aliis casibus) Ut rebus enim habes distantiam errorum.

Jam instituatur proportio.

M. Distantia errorum ad distantiam hypoth.

3	1.2.	6	10.16.
2		4	16
(1)		2	10.

12

Ita error alterutus sc. à scopo ad errorem hypoth. sue à quæsito.

Hunc numerum quæsumum 12, examina iuxta conditiones propositas, & invenies 8. hora initium fieri, quæ etiam residua est, subtracto tempore durationis à fine quæsito.

Exa-

Examen Quæsiti.

Finis 12 | 62
Durat. 4 | 25 Dimid.

Initium 8 | 8

IV. Probl. Geometricum.

Anglobus etiam maximus non nisi unico
suæ superficiei puncto planum attingat?

Assertio hujus problematis è diametro adversatur sensui.
Unde & Protagoras, referente Philosopho 3. Metaph. t. 8. in hoc
redarguebat Geometras, sensui confisus, quod contactus non uno
sed pluribus punctis, adeoq; aliqua magnitudinis parte fiat.

Cui astipulantur principia Optica: parvum circuli segmentum
sine errore pro recta linea habetur, & parva superficies sphæ-
rica pro plana, & id quidem tanto magis, quanto circulus aut
sphæra major est.

Nihilominus verò sensus nolens volens rationis iugo est
subjiciendus. Ita enim invictissime colligit ratio. Nisi globus,
quantumvis maximus, planum unico puncto indivisibili-
tangat, sequentur absurdita absurdissima; inter alia & hoc:
quod plurimæ & infinitæ lineæ, è centro globi in illum
(uti sensibus apparet) latum contactum ejectæ, erunt simul o-
mnes aequales invicem, & simul etiam inaequales. Equa-
les quidem per definitionem sphæræ: sunt enim radij sphærae u-
nius & ejusdem. Inaequales verò per prop. penult. libri I. Eucl.
Dantur enim triangula rectangula plurimæ, quibus 1. unum la-
tus est commune invicem, perpendicularis sc. linea à centro globi
in medium (ut ita cum sensu loquar) contactus ducta, & eadem
cum radio: 2. Bases, cum illa perpendiculari includentes rectum
angu-

angulum, sunt linea in plano contactus conceptæ: 3. Hypotenuse sunt linea ex centro globi in terminos basium exeuntes.

Dico quod illæ hypotenuse inæquales sunt, cum respectu perpendicularis, tum inter se invicem. Sunt enim potentia crurum, i.e., quadratum talis hypotenuse idem potest, quod quadrata cruris simul utriusq.

Idem patet ex inspectione Canonis secantium, quæ nihil aliud sunt quam hypotenuse respectu radij & tangentium.

V. Probl. Opticum.

An res quæ oriri & occidere dicitur, non tantum videri, sed & revera moveri necessariò debeat?

Ortus & occasus alicuius rei, opere loquendo, nihil aliud est quam apparitio & disparitio rei visus propter motum contingens. Non autem ut visus est in oculo solo, ita motus semper est in re Oriente aut occidente. Potest enim etiam oculo inesse interdum utriq; nonnunquam etiam medio.

Ex. gr. Vulgo quidem stelle dicuntur in Horizonte oriri & occidere propter motum suum: Copernico vero ejusq; sectatoribus propter motum terræ adeoq; oculi, ipsis per se immobilibus, non secus atq; poli per se immoti propter motum observatoris à sept. in merid. vel vice versa, oriri & occidere dicuntur.

Propter utrumq; motum stella australis, exem. grat. Canopus, apparere & disparere potest, si scil. spectator tanti per versus meridiem secedat, donec ibi conspiciat dictam stellam, motu suo ex vulgari opinione Orientem.

Ita dicuntur mot. 3 medij, puta crepusculi stelle vesperi oriri & manè occidere. Idem illis accidere potest mediante nube.

Ut igitur Optico sufficit causas hujus rei reddidisse à mutatione

bione plani, in quo stamus, quam solus visus estimat. Ita sphaerico
incumbit ex alioribus principiis speculari causas hujus mutatio-
nis; ut demonstrat Kepl. in epist. sua Astron. p. 5. Et alibi passim, in-
primis in 1020 libro 4. Vide etiam VIII. Probl. nostrum.

Enchiridion VI. Probl. Cosmographicum.

An terra sit centrum Mundi?

Ita vulgo putant, prætendentes ejus cum gravitatem, tum
ignobilitatem, tum vero maxime equalem ejus undique a stellis
fixis distantiam, quam arguit equalitas & constantia tam penes
magnitudinem visibilem quam penes motum.

Sed nulla ratio militat. Prima enim solvitur i. negando
terram in loco suo gravitare, 2. distinguendo inter centrum gra-
vitatis, quod conceditur de terra, & inter centrum magnitu-
dinis.

In altera ratione 1. negatur terram esse ignobilissimum cor-
pus, certè enim respectu non immerito est nobilissimum. 2. N. V. C.
Centrum enim si pote medius locus, non est ignobilissimus sed
præstantissimus, si præstantissimo sideri debitus locus. 3. Iterum
N. V. C. Non enim necesse est loca respondere corporibus nobilita-
te, si usus aliud postulet.

In tertia ratione distinguendum venit centrum sphærae
Physicae, quæ est machina totius universi, à centro sphærae Opticae.
Voco autem Opticam spharam, quam oculus licentia Optica sibi
imaginatur & circa se q. architectatur, ponens seipsum in centro,
& non minus se in centro positurus, et in simili locatus esset in stella-
rum fixarum aliqua, quo tamen casu (ne quid dissimilem) multa aliter
se habitura essent. 2. Distinguendum inter veram equalitatem
magnitudinis distantiæve, & inter apparentem. Nimium enim
intervallo, quod stellas inter & domicilium nostrum interia-
ces, non

B

cet, non admittit discrimen inter veram & apparentem magnitudinem aut distantiam stellarum. Videatur pars IV. libr. i. Epi. Kepler.

VII. Probl. Astronomicum.

Quid sentiendum de tabella Blebeliana
cum hoc titulo: Quandiu Δ singulis diebus super
Horizontem pro ratione ætatis suæ lu-
ceat post occas. \odot is?

Resp. Est fallax tabula, titulo minimè respondens: ac ne-
potest quidem talis aliqua condi, que quidem sit universalis,
1. quia distantia Δ à \odot e vera, quam ad hanc tabulam condon-
dam necessariò presupponere oportet, est admodum inconstans,
neg. unquam per totum annum sibi similis, 2. quia declinatio Δ
est incerta propter latitudinem ejus vagam. 3. Quia situs spherae
non est unus.

Particularis autem tabella, si ea opus foret, posset fabri-
cari, si presupponeretur 1. certa polielevatio, 2. vera recessio
 Δ à \odot . 3. loco Δ respondens declinatio: haec autem diabolus
nennisi calculo satis laborioso subministrari possunt.

Errat itaq. tabella ista, quod supponit 1. Δ am crescentem
quotidiè tempori motu suo adjicere 48. min. hora, et idemq. de-
crescentem demere, 2. Δ am in omni plenilunio 12. horas lucere:
quod nusquam verum esse potest, nisi in sphera recta, sed quid
haec ad nos? Ut paucis dicam impingit illa contra tria requisita
enumerata.

Potest tamen tabula istius alias aliquis esse usus: ut ex hor-
a Δ dari, per compassum, exempli gratia, cognita, perveniamus
in cognitionem verae horae per Δ a \odot in tem-
poris, ex tabula ista pro ratione ætatis Δ de-
depronti.

VIII. Pro.

VIII. Probl. Sphericum.

An Sphaericus doctor oculorum judicium,
dum stellis motum inesse dicitant, pro infallibili
habere possit aut debeat?

Resp. Quam certum est dari motum (innotescit enim is ex
mutato situ stellarum ad oculum, respectu plani Horiz. immobi-
lem) tam incertum est per visum quidem, utri revera insit motus
ille, an visibili, id est, stellis, an vero visui, an etiam utrig. simul.
Nam tot modis motus hic contingere posset.

Sunt autem sex causa, quam obrem oculi decipi possint circa
motum stellarum.

1. Quia motus non est objectum proprium visus.

2. Quia est nimia distantia inter visibile & visum.

3. Quia in hoc tanto intervallo non interjacet aliquid
fixum & immotum, ad quod motus, ut par erat, examinari
possit.

4. Quia oculus absq. demonstratione sufficiente pra-
supponitur quiescere in loco observationis sua, quod non debebat
fieri. Inde enim fit, ut, licet terram revera moveri omnino notum
esset (nendum si incognitum sit), visus suum motum tribuat visi-
bilibus: non secus atq. ceteris accidit sensibus, sua, quibus labo-
ravit, vitia objectis imputantibus per errorem.

5. Quia ut maximè homo gnarus sit sui motus; tamen
cum stella propter paruitatem directè, terra autem propter im-
mensitatem indirectè incurrit in oculos, ille potius, quam hac
moveri videbuntur.

6. Quia Horizon eundem semper situm tuerit versus ocu-
lum & lineam verticalem. Quantumvis igitur motus terre ex-
tra omnem dubitationis aleam positus esset: oculorum tamen
judicio nibil certius erit motu stellarum. Vide Kepl. in epit. p. 130.

IX. Probl. Theoricum.

An motus stellarum in longitudinem &
latitudinem pro duplici motu sit habendus?

Ratio dubitandi pregnantissima est, quia utriusq; motus
graduntur peculiares theoriae & calculi. Nam sicut se res habet
in cognosci, ita & in esse; dicat aliquis, neg^r id male. Non itaq;
sunt nulli, quibus isti duo motus sunt inter se ipsa distincti. Con-
tra verò quidam statuunt unicum esse motum, longitudinis scil,
cui tamen semper adhæreat sua latitudo, propter obliquum tra-
nitem, quo Planeta secat Eclipticam, ita ut in punctis interse-
ctionum, diametraliter oppositis, qui nodi vocantur, nulla sit la-
titudo, loca autem quadrante tenus à nodis remota, sint limites
maximarum latitudinum: non secus atq; Ecliptica oblique se-
cat Äquatorem, ita ut declinationes sensim crescant vel de-
crescant, donec in intersectionibus sint nullae, circa regionas verò
maximæ.

Veruntamen cum nodi illi cum suis limitibus non sint fixi,
& præterea angulus obliquitatis sit variabilis, modo major, mo-
do minor; necesse est remedio distinctionis succurrere. Quatenus
igitur simpliciter spectatur deflexio ab Ecliptica, motus latitudi-
nis non est distinctus motus à motu longitudinis, sed hunc ut pro-
pria affectio comitatur: quatenus autem deflexio cum suis nodis
& limitibus ambulatoria est in Zod. & secundum quantitatem
variabilis, eatenus est distinctus motus; si non ratione ipsius stel-
lae, certè ratione terminorum. Quemadmodum latitudo fixarum
proficiuntur non ab obliquitate via sue, sed à mutata
seu variata obliquitate Ecliptica ad
Äquatorem.

X. Pro-

X. Probl. Geographicum.

An distantia locorum , juxta methodum
vulgarem exactè & scientificè haberi possit?

Notum est ex Sphaericis & Geographicis, quod loca, quorum distantia ex nota eorum longitudine & latitudine queritur, sint in triplici differentia. Differant enim aut sola latitudine, propterea quod sita sint sub uno & eodem Meridiano, aut sola longitudine, quod jaceant sub uno & eodem parallelo, aut longitudine & latitudine simul, quod diversum habeant & Meridianum & parallelum. Vocant autem Latitudinem arcum Meridiani, interceptum inter Äquatorem tanquam terminum à quo, & parallelum, tanquam terminum ad quem, transeuntem per verticem loci dati, ubi se ad angulos rectos decussant: Est q̄ hic arcus semper & equalis elevationi poli in dato loco. Longitudinem vero arcum parallelī (vel aquatoris, mensuræ omnium parallelorum) cuius terminus à quo est primus meridianus vulgo per insolas Fort. transiens, terminus ad quem est Meridianus loci dati, secans dictum parallelum in vertice loci weḡs oꝝθas. Uno verbo, sed παχυλῶς: Latitudo est tractus à Meridie in Sept. Longitudo ab Occidente versus Orientem.

Quæsitæ itaq; distantiae juxta modum vulgarem mensurae in prima quidem differentia est arcus meridiani, per utrumq; locum simul transeuntis: in altera differentia est arcus parallelī, quem uterq; communem habet: in tertia differentia est hypotenusa trianguli rectanguli, cuius nota sunt duo crura, arcus scil. Meridiani, suppeditus à differentia latitudinis, itemq; arcus parallelī communis ex differentia long. notus. Hac breviter h.l. repetenda erant, ne tot columnæ vacuae manerent.

Nunc respondeo ad quæstionem, affirmans ipsam de prima differentia, de reliquis negans etiam atq; etiam. Nam in secunda

differentia male supponitur, distantiam brevissimam posse numerari in parallelo, cum tamen ea sit arcus circuli maximi, non parallel. In tertia verò & hoc insuper sumitur, computationem posse fieri ex 47. prop. libr. i. Eucl. quæ tantum agit de triangulis rectangularis PLANIS, non Sphericis. Ut igitur calculus esset erroris expers, utrobique debebat exerceri Trigonometria spherica, cuius exercitij dignitas quoniam peculiarem requireret translationem, nos hac vice quidem verbum non addimus. Interim discendi cupidum remittimus ad Pitisci Problemata Geographica, aut ad Kepl. Epit. Astron.

περιστάληκαν.

An, sicut se res habet in esse, ita in cognosci quoq; & viceversa?

Δ. T. Θ.

Ad Humaniss. & Doctiss. Juvenem
Dn. M. WILHELMUM AVIANUM,
res quasdam Mathematicas publicè disputan-
das commentantem.

Docete Syracosij Metator pulv*eris*, atque
Maxima Palladiæ spes, *Aviane*, rei;
Rumor ait, cum Tithoni pulcerrima conjux
Saturni rofeō proferet ore diem,
Nescio quæ doctō te disceptare duellō
Promta Mathematicâ dogmata velle penu.
Nudius hoc etiam quartus præfixa docebat
Nomine, non fallor, publica Porta tuo:
Et simul *Aurbach*; quon non preciosior alter
Ludit Apollineos rivulus inter agros.
Vin' ingentem à me (sed vis, scio) gratiam inire?
Quicquid id est, oculis monstra, *Aviane*, meis.
Quicquid id est, certe eximiè doctum esse necesse est,
Mulleri frustra non modò cura suit
Mulleri; quon se meritò celeberrima jactat
Contra sexcentas Lipsia nostra Scholas.
Gestio tam Magni vestigia magna *Magistri*,
Scilicet in chartis pressa, videre, tuis.
Hoc mihi fac igitur gratum, quon gratior hercle
Nulla mihi fieri res *Aviane*, potest.
Sic tibi cuncta sui felix mysteria cœli
Uranie pleno monstret aperta sinu!

*Ex Mus. ante d. 16. Calend. Anni post natum
Christum 1624.*

T. M. Johannes Stephanus
Verbesius.

ΕΙΑΙ Ι ΜΙΕΛΜΙΑ ΑΙΑΙ
Ω Η ΗΕΛΜΙΑ Μ. Ο. Ο.
ας δούλων Μεταπομετασφράσια της αρχαίας
αρχαίας συγγραφής.

ΣΟΦΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΠΟΜΕΤΑΣΦΡΑΣΙΑΣ
ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΤΑΝΙΔΟΙ ΛΕΞΕΙΣ ΝΑ ΜΑΙΑΛΕΙ
ΙΑ ΙΟΙΑΛΙ ΚΑΙ ΤΙΠΟΙ ΠΑΙΓΝΙΩΝ ΚΟΙΛΙΑ
ΣΑΙΝΙΑ ΣΟΦΕΣ ΠΙΟΛΕΤΟΣ ΟΙ ΕΙΓΑΛΕΙ
ΝΕΙΣΙΑ ΔΑΣ-ΘΟΥΓΟΤΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΛΕΞΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΕΙΛΕΙ
ΠΡΟΤΕΡΑ ΜΑΤΗΕΜΑΤΙΚΗ ΣΟΦΩΝΑΣ ΝΕΙΑ ΒΕΛΛΙ
ΜΗΓΙΑ ΠΟΚΕΙΩΝ ΔΑΣΙΑ ΠΙΣΤΩΝΑ ΘΟΥΓΑΣ
ΝΟΜΙΔΑΙΑ ΒΙΟΛΙΑ ΠΑΠΙΛΙΑ ΤΟΙ ΣΙΓΑΙΑ
ΕΠΙΛΟΥΣ ΣΑΜΑΝΑΙΑ ΔΗΓΟΝΟΙ ΠΙΕΓΟΦΟΡΑΙΑ
ΙΑΙΔΑΙΑ ΛΟΙΠΟΙ ΣΤΙΛΙΝΓΙΑΙ ΕΙΓΑΛΕΙ
ΠΗΓΑΙΝΟΔΙΑ ΤΗΣ ΛΕΙΔΙΑΣ ΙΣΑΙΩΝ ΠΙΣΤΩΝΑΙ ΛΙΝΕΙ
ΓΙΑΙΔΑΙΙΑ ΙΔΙΑ ΕΠΙΟΝΙΑΣ ΜΟΥΛΙΑ ΑΓΙΑΙΑ ΜΕΙΑ
ΕΠΙΔΑΙΙΑ ΕΠΙ-ΕΠΙΣΗΜΗ ΣΟΦΗΝΑΣ ΕΓΓΑΓΕΙΑΣ ΚΟΙΛΙ
ΑΝΑΙΑΙ ΛΙΝΙΓΙΑ ΤΗΣ ΛΟΦΟΥ ΕΠΙΑΙ ΛΙΝΕΙ
ΑΙΓΑΙΔΑΙΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΟΥ ΤΟ ΚΕΙΛΙΑΙΝΗ ΛΙΓΕΙ
ΓΟΥΙΑΙ ΛΑΙΚΕΙΑ ΛΙΒΑΙ ΛΟΙΠΑ ΣΤΙΛΙΝΓΙΑ
ΕΠΙΛΟΥΣ ΥΑΣΙΑΙ ΑΙΓΑΙΙΑ ΛΙΝΙΓΙΑ ΛΑΙΑΙΑΙ
ΣΟΥΙΣΙΑΙ ΣΠΑΙΤΙΣ ΠΙΕΙ, ΑΙΓΑΙΙΑΙ
ΗΟΣ ΜΙΠΙ ΤΗΣ ΛΙΣΙΑ ΠΙΑΣΙΑ, ΔΗΓ ΣΙΓΑΙΟΙ ΠΙΕΙ
ΝΑΙΙΑΙ ΛΙΠΙ ΠΕΙΤΙΑ ΣΑ ΛΙΑΙΑ, ΒΟΤΙΑΙ
ΣΙΓΑΙΠΙ ΛΑΙΓΑΙ ΛΑΙΣΙΛΙΑ ΛΑΙΓΑΙΙΣ ΚΑΙΙ
ΛΑΙΑΙΑΙ ΛΟΙΠΟΙ ΛΑΙΟΙ ΛΑΙΑΙΙ

ΕΛΛΑΙΙΑΙ ΛΑΙΑΙ ΛΑΙ ΓΙΑΙ ΛΑΙ ΛΑΙ ΛΑΙ
ΛΑΙΛΙΑΙ ΛΑΙ ΛΑΙ
ΛΑΙΛΙΑΙ ΛΑΙ
T. M. ΙΟΠΑΙΙΑΙ ΣΕΙΒΑΙΙΑ
ΑΙΠΟΛΙΑΙ

Op. var. 87ⁱ

